

XXII ESCOLA D'HIVERN DEL PSC

Intervenció del primer secretari del PSC, José Montilla

3 de febrer de 2008

Bon dia companyes i companys, i bon dia Carme.

Falten cinc setmanes pel nou de març i anem bé, però ho hem de millorar, també ho hem de dir.

Anem bé perquè, Carme, cada dia que passa, deixes més clara la coherència del projecte polític que defensem, i més en evidència que la dreta només persegueix el joc absolutament oportunista.

Aquest matí heu estat debatent sobre el govern del benestar, un dels senyals d'identitat bàsics del projecte socialista.

Dimarts d'aquesta mateixa setmana el president del PSE, Poul Nyrup Rasmussen, va presentar a Barcelona el manifest per una Nova Europa Social. L'esquerra progressista comparteix reptes semblants a tota Europa. I refermar avui la vigència del model social europeu implica reformes que s'orientin en base a aquesta estratègia compartida del conjunt de la família socialista aquí a Europa.

Els accents i prioritats polítiques necessàries per avançar cap a la nova Europa Social es troben entre les prioritats del Govern de progrés de Catalunya i d'Espanya i del balanç i bon balanç que pot fer el Govern de José Luis Rodríguez Zapatero.

És així companys: els governs de progrés a Catalunya i a Espanya estem

impulsant un conjunt de polítiques valorades i reconegudes pel socialisme europeu.

Deixeu-me, companyes i companys, que expressi la satisfacció singular que em proporciona tornar aquest any a la nostra Escola d'Hivern.

Una vegada més a Tarragona. Satisfacció per trobar-me amb tots vosaltres, que també, sinó especialment per poder constatar l'acompliment d'un desig expressat durant la darrera edició.

L'any passat vaig començar la meva intervenció a l'Escola d'Hivern, dient que confiava, que l'edició del 2008, fos inaugurada per l'Alcalde de Tarragona. Per en Pep Fèlix. I així ha estat.

I per això vull agrair al Pep i a tots els socialistes tarragonins pel vostre èxit. Als socialistes tarragonins i a tot el poble, per l'avenç significatiu que van suposar les darreres eleccions municipals.

Tarragona necessitava un canvi; els tarragonins necessitaven al davant de la seva ciutat un projecte engrescador, com el que porta també l'alcalde de Reus, avui també present.

L'equip de govern que vosaltres lidereu està donant als tarragonins i les tarragonines aquest projecte engrescador.

Fa un any, ens trobàvem, a l'Escola d'Hivern, a pocs mesos de les eleccions municipals. El nostre repte era refermar i consolidar els projectes de progrés que arreu de Catalunya representaven les candidatures municipals del PSC.

Els ciutadans ens van renovar, de forma majoritària, la confiança per governar. Per governar en els pobles i ciutats on viuen tres de cada quatre ciutadans de Catalunya. Projectes i equips renovats, amb nous alcaldes també, s'han guanyat la confiança de la ciutadania, arreu de Catalunya.

En Pep Félix s'ha unit als alcaldes socialistes que governen les altres capitals; com Jordi Hereu, Àngel Ros o Anna Pagans.

Els nostres alcaldes i regidors són el fonament de la nostra força, això m'ho heu escoltat en més d'una ocasió. I la política local el gresol on conformem el nostre projecte, aplicant-lo des de la proximitat.

Aquest any, òbviament, el nostre repte electoral és guanyar les eleccions generals. Només trenta cinc dies ens separen de la decisió dels nostres conciutadans. Una decisió que els catalans saben perfectament que passa, bàsicament, per dues alternatives. O un govern de José Luís Rodríguez Zapatero, Maria Teresa, Pedro Solbes i Carme Chacón... O un govern de Mariano Rajoy, Pizarro, Ángel Acebes, Zaplana sota l'ombra allargada de José Maria Aznar.

Els ciutadans de Catalunya, amb el seu vot tindran l'oportunitat de prendre una doble decisió: Triar un govern de progrés per a tota Espanya, que permeti a Catalunya avançar en el seu autogovern i en el benestar dels ciutadans. I obligar la dreta espanyola (amb la seva derrota) a fer un procés de renovació, abandonant les posicions extremes en les que s'ha instal·lat aquests anys, de manera molt especial.

Aquestes, entre moltes altres, són raons per valorar la importància de les properes eleccions generals per a tots els catalans, per a tots els espanyols, però de manera molt significativa pels catalans.

Els candidats d'altres forces polítiques afirmen que el seu vot defensarà els interessos de Catalunya, que influirà en el govern d'Espanya, fins i tot que podrien participar en el govern d'Espanya.

Però, mireu, la qüestió de si Duran serà ministre o no deu ser important per a la seva carrera personal. Faria bé el senyor Duran en demanar excuses a les persones de les quals ha utilitzat els seus noms sense permís per al muntatge d'un suposat comitè assessor que és una fantasmada. Faria bé en demanar excuses, i també faria bé en demanar excuses a la ciutadania. Perque als ciutadans no se'ls pot enganyar. Ell que diu que ningú no té credibilitat. La falta de credibilitat la té ell quan necessita emmascarar la seva incompetència amb un comitè d'economistes als qui ha enredat: hauria de jugar més net i donar menys lliçons. Dir la veritat.

El que de veritat ens estem jugant és:

- si al davant del govern de l'Estat continua el projecte de progrés social i ampliació de llibertats dels socialistes,
- o si tornem a les polítiques del PP que promouen la divisió política, la fractura social i l'enfrontament territorial.

Divisió política com la que han cercat i alimentat al llarg de tota aquesta legislatura fent servir la lluita antiterrorista i les víctimes del terrorisme

per debilitar el govern, apel·lant a sentiments absolutament visceral.

Plantejaments que aquest dies hem vist lamentablement secundats per una part, i dic per una part, de la jerarquia eclesiàstica, posant-se, de manera vergonyant, al servei d'interessos polítics molt concrets. Molt lluny del què pensen la majoria dels cristians catòlics que hi ha en aquest país.

També una fractura social, com la que intenten provocar a Catalunya, fent servir la llengua i la immigració com a palanques pel conflicte i l'enfrontament. Hem de ser conscients de l'atac profund a la convivència en el nostre país que significa la proposta del PP de segregar els alumnes de les escoles per raons de llengua.

Una vegada més intenten generar un conflicte artificial i generar enfrontament a compte de l'ús de les llengües. Cal respondre aquesta proposta i aquest actitud del PP amb rotunditat aquest atac frontal a la cohesió del país.

La cohesió de la societat catalana val molt més que els quatre vots que el PP vol arreplegar amb aquesta provocació. I no deixa de ser sorprenent, ja que quan Mariano Rajoy era Ministre d'Educació, perquè la gent no se'n recorda... va ser moltes coses, entre elles ministred'Educació, no va proposar cap canvi sobre les llengües a les escoles. Cap canvi.

Què ha canviat en aquest anys? On és el seu sentit de la moderació? On és el seu sentit de la responsabilitat? O de la irresponsabilitat o l'oportunisme?

És que una vegada més hem d'assistir impassibles a un atac a Catalunya a canvi d'un rendiment electoral en altres llocs d'Espanya? No! La resposta és no. I el PP sentirà aquesta resposta, a les urnes, el dia 9 de març.

Molta gent ha treballat per la unitat civil de poble de Catalunya al llarg de dècades –com amb Paco Candel, Antoni Gutiérrez, el “Guti”, o el nostre enyorat Joan Reventós-. No podem permetre que els vàndals de la política cremin aquest capital social a la pira electoral de les eleccions del dia 9.

I, finalment, també el PP ha alimentat reiteradament l'enfrontament territorial. Ho han fet, com sabeu, amb difamacions i mentides al llarg d'aquests quatre anys. Sense importar-li fer discursos territorialment contradictoris. Dient una cosa aquí i una altra a Madrid, o a València o a Andalusia. Tot s'hi ha valgut per fer servir Catalunya com a greuge a la resta d'Espanya.

Val la pena fer una mica de memòria aquest dies per recordar el aquest balanç negre del PP els darrers anys:

- El PP han fet servir l'Estatut per promoure falsedats sobre la manca de solidaritat dels catalans amb la resta d'Espanya. Acusant a Catalunya de voler un tractament privilegiat i d'assaltar la caixa comuna, quan som una de les comunitats que més hi aporta.

- Estem parlant d'un PP que ha vist amb simpatia com els seus gurús i pastors mediàtics encenien la “guerra del cava” i el boicot als productes catalans;

- I d'un PP que posava el crit al cel amb el trasllat de la Comissió del Mercat de Telecomunicacions a Barcelona.- recordeu que la Comunitat de Madrid la va recorre als tribunals i, evidentment, va fer un plantejament que ni que la seu de la Comissió anés a l'estranger-.

Amb aquest Partit Popular és al que ens enfrontem. Un PP que es desfà de Ruíz Gallardón, de Piqué i de Matas, i incorpora a Pizarro i que manté a Acebes i Zaplana.

Pizarro és l'empresari que després d'afirmar que no li agradaven les empreses catalanes, i que preferia les alemanyes, ara ha descobert un sobtat amor electoral per Catalunya. Com el català en la intimitat de José María Aznar.

Un PP que s'ha desfet de Piqué a Catalunya i ha anunciat que portarà a fer campanya a Catalunya a Vidal Quadras, que avui és a Lleida. Catalunya no es pot permetre que torni aquest Partit Popular al govern. I per evitar-ho els socialistes som la única garantia fiable. I hem d'advertir dels riscos de posicions ambigües. No sigui que votant al Sr. Duran s'acabi fent president al Sr. Rajoy.

Aquí a Tarragona segur que sabeu de què parlo Perquè durant molts anys heu conegut, a l'Ajuntament i també a la Diputació, l'acord de ferro de populars i de Convergència i Unió. Sempre que han pogut han format majoria. I han governat i governen junts.

Tota Catalunya ha de ser conscient d'aquest perill. És cert que ara CiU renega d'aquests acords. Bé, ho fan quan parlen del passat, perquè del

futur ja es cuiden sempre prou de mantenir una certa ambigüitat. No es pot oblidar que en temps de sopars al Majèstic, Rajoy i Duran Lleida compartien taula, perquè aquesta és la realitat.

El fet és que el catalans tenim molts motius per donar suport a un futur govern de José Luis Rodríguez Zapatero. Tenim molt a guanyar amb un govern socialista a Espanya.

Primer, perquè Catalunya hi guanyarà, amb un govern socialista amb el que puguem desplegar l'Estatut, per eixamplar el nostre marc competencial i d'autogovern. ¿Amb qui, sinó ho farem? Amb un PP que ha portat l'Estatut al tribunal constitucional?

Catalunya hi guanyarà amb un govern socialista amb el que puguem acordar un nou model de finançament, que ens permeti fer polítiques socials ambicioses i reforçar la competitivitat de les nostres empreses i la qualitat de la nostra ocupació.

¿O algú es refia d'un PP que ens acusa a tota Espanya d'insolidaris?

Les dones catalanes hi guanyaran amb un govern que defensi l'aplicació de la llei d'Igualtat, per fer avançar efectivament la equitat de gènere a tots els àmbits de la vida.

Perquè crec que ningú pot confiar en un PP que es va abstenir en el Congrés i que ha portat la llei al tribunal constitucional? I que, per cert, els ha retratat aquesta setmana a la seva sentència.

Les famílies catalanes hi guanyaran amb un govern que aposta per fer

efectiva l'escolarització de zero a tres anys, que ha ampliat les ajudes a les famílies amb fills, i que ha reconegut i regulat el permís laboral de paternitat.

Perquè la dreta s'omple la boca amb les famílies, però després quan governa les ignora olímpicament. I això és el que va fer el govern de Jordi Pujol i de Duran i Lleida, parlar molt però fer poc per les famílies durant 23 anys, ni una política positiva. El mateix que va fer Aznar. Zapatero promet i compleix, com hem vist en aquests quatre anys i avui està inclòs en el nostre programa electoral.

De les famílies, els populars pensen el mateix que de l'economia: estan convençuts que una mà invisible garanteix que tot anirà bé, que tan sols cal deixar fer.

Les persones que pateixen limitacions a la seva autonomia i les seves famílies, també tenen molt a guanyar amb un govern que ha impulsat la llei de la dependència i que s'ha compromès a desplegar-la, amb la cooperació de les CCAA, amb la Generalitat en aquest cas, en el període que preveu la llei, en set anys, un període més llarg del que voldríem, però estem en el bon camí.

Els joves catalans també hi tenen molt a guanyar amb un govern que ha apostat per establir ajudes per accedir al lloguer de l'habitatge i per l'emancipació. Molt ha guanyar amb la proposta de construir –amb la cooperació de les CCAA- un milió i mig d'habitatges protegits en deu anys.

L'alternativa és un PP que, quan governava, ignorava les polítiques

d'habitatge i es mostrava cofoi amb la pujada dels preus dels pisos com a símptoma aparent de riquesa. Si pugem els preus, això és un bon símptoma deien, això vol dir que la gent té quartos.

També la gent gran de Catalunya hi guanyarà amb un govern que aposti per seguir millorant les pensions, com ho ha fet el Govern en aquesta legislatura, especialment amb les pensions mínimes, amb les pensions no contributives amb les pensions de viduïtat.

Hi guanyarà la gent que viu a la vora de l'Ebre i tots els catalans que estem preocupats per l'impacte del canvi climàtic. Perquè necessitem un govern que continuï impulsant una nova cultura del aigua i que incorpori una estratègia creïble i coherent amb els compromisos internacionals per lluitar contra el canvi climàtic i per impulsar les energies netes. Evidentment, no ens podem refiar dels que van fer tot el possible per fer el transvassament de l'Ebre i que continuen basant les seves polítiques mediambientals en un assessorament bàsicament "familiar"..." No ens podem refiar d'aquesta gent.

Hi guanyarem tots els catalans que dia a dia fem servir les infraestructures bàsiques del país. Perquè el govern de Zapatero té un compromís amb les infraestructures de Catalunya, un compromís ja acordat per set anys, i que amb un altre govern no sabem si perillaria. Un compromís per millorar les nostres carreteres, els aeroports, els ports i la xarxa ferroviària. Un compromís inversor ferm i quantificat per les rodalies de Barcelona, que els ciutadans necessiten i anhelan. Un compromís especialment per Rodalies, però també per l'Alta Velocitat, pendent de construir fins a la frontera francesa i fins a Castelló. I també per la xarxa de Mercaderies, absolutament necessària per la

competitivitat del nostre país.

En definitiva a Catalunya, i acabo, a Catalunya tenim molt a guanyar amb un govern socialista a Espanya. Molt a guanyar en progrés social i per l'enfortiment també del nostre autogovern. Hi ha qui diu que amb el PSOE, ho heu escoltat i ho escoltareu molts dies al llarg d'aquesta campanya, Catalunya no ho té fàcil, però jo us puc dir que amb el PP això seria pura i simplement impossible.

I que el PSOE sap i ha de saber que amb els socialistes catalans hi pot comptar. Però sobre la base de la lleialtat mútua i del treball compartit pel nostre país i també per l'Espanya plural.

I també dic que votar altres opcions a Catalunya és arriscar-se a que Rajoy governi a Espanya; i a que governi contra Catalunya. Per tant, Només i ha un camí segur: el PSC.

Us demano que aquestes properes setmanes doneu suport a la Carme i a tots els nostres candidats i candidates – tenim i tindrem més diputades que diputats - per fer realitat un futur de llibertat, justícia social i majors oportunitats personals i col·lectives.

Per fer realitat aquest futur el proper nou de març necessitem aconseguir un triple objectiu: que governi Zapatero, que avanci Catalunya i que canviï el PP. Els catalans podem ser decisius per fer assolir aquest triple objectiu. Entre tots ho podem fer realitat. És un desig però no un somni. És un projecte que de la mà dels ciutadans, de la mà decisiva dels catalans, podem fer realitat. A treballar. Moltes gràcies.